

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Háromezeröttszáz csónak a Dunán*

Forrás: .....

Magyarország

Bm

(Hely)

1925. 8. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

797.1

Hely

Idő

1925

Személy

Háromezeröttszáz csónak a Dunán

— A Magyarország tudósítójától —

Régel öt óra van, a nap kelet felől már ragyog, nyugat felől pedig a hegyek ködös párás köpenyben burkolva mutatják, hogy ma gyönyörű idő lesz.

Az egész város alszik még. A villamosok üresen dögnek, s a dunai hajók, mintha nem is az emberek kedvéért járnának fel és alá, üresen szinte kihaltan siklanak a zöldes zavarosvizű Dunán. A Pálffy-tér környékén azonban megváltozik a kép. Mintha csak a földből nőttek volna ki az emberek, százával nyüzsögnek, tolakodnak a vicinális állomásánál.

Ezek az igazi sportemberek. Nem látni még ott a négy-öt gyermekek familliákat, akik egész heti gondjaikkal, hátizsákokkal, cekkerekkel, kiabálva, káromkodva igyekeznek csemetéiket és feleségeit elhelyezni a kocsikban. Az egymáshoz simult és egymás tekintetét kereső párok sincsenek még itt, akik még a lépcsőkön is egymás kezét szorongatnak. Azok, akik most indítanak egy újabb rohamot a vicinális helyeiért, mind izmos, atléta természetű férfiak és férfiasan öltözött hasonló izomzatú nők, akik az édes hajnali álmot nem sajnálták felcserélni a már korán reggel megkezdődő evezős sportért.

Miután mi nem vagyunk hatalmas izmokkal kifejlett atléták, lemaradunk erről a vicinálisról, abban a reményben, hogy majd talán a következő vicinális-

nál már akad valaki, aki kiverekszik nekünk is egy kis helyet.

A tömeg nőtön-nő. Mindig újabb és újabb sportolók jönnek, úgy hogy mire egy újabb vicinális indul kétszer annyian vagyunk, mint az elsónél. Itt azonban szerencsénk van, sikerül feljutni és egy negyed óra múlva boldogan robognak az evezősök és strandolók édene, a Római-fürdő felé.

Hétre jár az idő, mire kiérünk. A csónakházaknál már a legnagyobb fejtelenség uralkodik. Mindenki egyszerre akarja kivenni a csónakját s megindul a harc a bércsónakokért is.

Az evezős-sport, amelyet évekkel ezelőtt csak az arisztokrácia és pénzvilág ifjai kultiválták és alig volt egy pár

száz csónak a Dunán, ma már a középosztály legkedveltebb szórakozása lett. A Dunapartján egymás mellett, mint a gombák úgy sorakoznak az idén épült csónakházak, melyekben minden hely el van foglalva. Már tavaly jó üzletnek bizonyult garázstulajdonosnak lenni, pedig akkor még csak kétezer csónakot kellett elhelyezni. Idén aztán megkezdődött a csónakházak építése a legmodernebb berendezéssel. A legkisebb is kétszáz csónak befogadására alkalmas a legnagyobb pedig ezernek nyújt fedezetet akkor, amikor a gazdája azt nem veszi igénybe. A városban pedig csónaképítő részvénytársaságok alakultak,

hogy a Budapesten evezni akaró ifjak igényeit kielégíthessék.

Ma már mintegy 3500 csónaknak van gazdája. Pedig, ha tekintetbe vesszük ezt a szórakozást, nem is olyan olcsó. Egy fenyőfából készült kétevezős hétmillióöttszáz ezer koronába kerül. A garázs-díj havonta hatvanezer korona, egy évre tehát hétszázhuszezer korona. A nyári hónapok alatt pedig huszezer korona kezelési költség is jön hozzá. S ha aztán olyan rossz idők járnak, mint az idén, akkor a nyolc és félmillió korona kidobott pénznek számít.

A Duna már olyan, mint egy babos terítő. Ameddig a szem ellát, tele van csónakkal. Lassan mindenki a sajátjához jut s boldogan gurítja a kétkerekű kocsi a víz partjára, ahol a hölgyek már fűrdődresszben várják s mintha pehelysúly lenne, úgy emelik a vízbe.

Tíz óra felé már mind a háromezeröttszáz csónak kint van a vizen. A hatnyolcevezős regatták, kétlapátos konvék és az egyszemélyes lélekvesztők, a kis szkifek gyönyörűen siklanak felfelé a Dunán.

Ebben az időben jön már a strandolók tömege is, s hogy ezek elől meneküljünk, mi is utánanézzünk egy bércsónaknak. Hosszas keresés, alkudozás után sikerül még egyet találnunk, amelyet egész napi használatra százezer korona bérért és kétszáz ezer korona betéti díjért igénybe veszünk.

Erős iramban indulunk, hogy utól-

érjük azt a hatalmas csoportot, amely előttünk indult el, hogy lássuk, milyen céllal és programmal mennek.

A part mentén végig a strandolók ezrei fürdenek már, vigyáznunk kell, hogy neki ne menjünk a víz alól minden pillanatban fel-felbukkanó bátrabb uszókknak. A strandtól feljebb még többben vannak. Itt az ingyen strandolók dolgoznak szorgalmasan, sátrakat építenek, az éhesek tüzet raknak akörül sűrögnek-forognak, látszik, hogy valami nagyon finom dolgok készülnek, itt-ott egy-egy hatalmas kátlant is látni, ezekben az élelmes pesti kofák főzik a kukoricát és árulják méregdrágán, a vízben pedig Adám-kosztümös nebulók vízi háborút rendeznek s nem egyszer bennünket, vagy mázsás súlyu mamájukat találják el. Életünket ilyenformán veszélyben látjuk forogni, egészen bevezünk a Duna közepére s itt már csak az előttünk vagy mögöttünk haladó evezősökkel rendezünk titokban versenyt.

Két óra tájban holtra fáradtan, kiéheztve a »Poklok« szigetéhez érünk, ahol a csónakok százai állnak már üresen a parton, bent a szigeten pedig az evezősök rendezik lakomájukat.

Az egyik nyolc tagból álló társaság, melyhez még a vizen csatlakoztunk, meghív ebédre. A csónak fenekéből előkerül minden, ami csak egy lukullusi lakomához kell és minden előkészület nélkül, akár egy városi étteremben, megebédelünk.

Nem így voltak azonban a többiek,

akik ellepték a szigetet. Ezek tüzeket raktak, a part mentén sütöttek-főztek, az üvegekben hozott boraikat és vizeiket pedig a Duna vizében hűtötték, úgy hogy abban az alig számító kis fürdőruhába bujt barnabőrű környezetünk olyan képet nyújtott, mintha a civilizálatlan afrikai benszülöttek tanyája lett volna ez a kis sziget.

Mikor a nagy étkezés befejezést nyert s a Dunában hűtött italok éreztetni kezdték hatásukat, hangos lett a sziget a jókedvtől. Nem messze tőlünk egy furulya is megszólalt és esetlen atléta termetű evezőseink és evezősnőink nimfáknak és faunoknak érezve magukat a fák alatt egy pár tánc lépést is megkockáztattak. Így töltötték el az evezősök azt a másfél órát, ami pihe- nésre volt szánva. Négy óra felé azonban mindenki kezdett szedelődzködni s las- san indulni lefelé a Dunán, ahol mint- egy jelszóra jöttek fentről, jobbról, bal- ról és az alsóbb szigetekről az evezősök. Ismét tele lett a határ csónakkal, s meg- kezdődött újból a verseny.

Hat órára leértünk a Római-fürdőnél lévő csónakházainkhoz, azonban beállni már nem lehet, oly sokan voltak a part mentén, s az előttünk befutottak, elfog- lálták az összes csónakállványokat s kezdődött a csónakok mosása, tisztítása. Most különösen a hölgyek tettek ki magukért, akik talán otthon a konyhá- jukban soha sem forgatták oly szaksze- rűen a vizesspongyát, mint itt.

Sikerült végre csónakunkat elhelyezni, a kétszáz ezer korona letéti díjat vissza- kapni, s most már kárörvendő arccal figyelhettük azokat, akik lent a partok mentén bosszankodtak el nem helyez- hető csónakjaik miatt.

Az evezősök nagy tömege csak most tűnt fel, a nagy, teli kiránduló hajók, üres kofahajók és teherszállítóhajók s a csónakok ezrei olyanná tették a Dunát, mintha nem is ennek a kis csonka or- szágnak a folyója volna, hanem a Themse London előtti része volna.